

Andreu Sotorra

CLIP DE TEATRE

[Teatre Nacional Catalunya - Sala Petita]

[Selecció de l'espai emès per Ràdio Estel, 106.6 FM]

«Terra de ningú», de Harold Pinter. Traducció de Joan Sellent. Intèrprets: Lluís Homar, Josep Maria Pou, Ramon Pujol i David Selvas. Escenografia: Lluç Castells. Vestuari: María Araujo. Il·luminació: Xavier Albertí i David Bofarull. Ajudant direcció: Albert Arribas. Direcció: Xavier Albertí. Sala Petita, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona, 18 octubre 2013.

Diu el crític teatral anglès Michael Billington que quan el 1975 va veure per primera vegada l'obra 'Terra de ningú', de Harold Pinter, va pensar que els dos protagonistes, Hirst i Spooner, li van semblar les ombres del mateix autor. Gairebé quaranta anys després, si el mateix Pinter no ho hagués desmentit posteriorment, un diria que la sensació primera que n'extreus és la mateixa.

És a dir, que Harold Pinter (Londres, 1930 - 2008), com tantes vegades s'ha vist, ens la juga. I amaga tant com pot que, en el fons, no fa res més sinó autointerrogar-se i autoflagel·lar-se per boca dels seus dos personatges principals. Però, ¿qui gosa a aquestes alçades, i encara més quan Pinter ja no hi és, d'esmenar la plana de qui va ser distingit, al final de la seva carrera, amb el premi Nobel?

El que sí que és evident és que una obra com aquesta de Harold Pinter requereix dos pesos pesants per interpretar-la. I el director Xavier Albertí els ha trobat: Josep Maria Pou (Hirst) i Lluís Homar (Spooner), sense oblidar també que hi ha dos secundaris que hi juguen un paper important: Ramon Pujol (Foster) i Brigos

(David Selvas). Quartet de luxe.

L'obra 'Terra de ningú', de Harold Pinter, és plena d'influències clàssiques que Harold Pinter disfressa intel·ligentment perquè hi siguin sense que es notin. Dante, Virgili, Eliot... Amb l'objectiu de salvar el llenguatge després d'enfrontar-se ell mateix a la seva part més fosca i al seu vessant més ple de llum.

Però cal tenir en compte que l'últim quart de segle XX, quan Pinter escriu aquesta obra, el món era diferent: la gent encara llegia literatura i feia un esforç per raonar. Per això, trepitjant de peus a terra, els espectadors d'aquest incert inici de segle XXI faran bé de deixar-se endur per la interpretació dels dos monstres escènics que ha dirigit Xavier Albertí, també ell com si no hi fos.

Lluís Homar clava queixalada des del primer moment i ja no l'abandona fins al final amb el seu discurs suggerent i, malgrat la duresa del diàleg, engrescador.

Josep Maria Pou es fa el ronsa durant tota l'obra, entre la beguda i l'enrabiada, ajagut a la cadira de braços o fins i tot arrossegat per terra, vestit elegant o amb bata d'anar per casa, mormolant el seu no-discurs, assentint el que li diu el convidat, desmentint el que expressa, dubtant sobre el que els dos recorden, dos personatges que, en realitat, segons Pinter, són dos vells amics d'abans de la Segona Guerra Mundial que es retroben en una nit carregada de beguda i de baixada als inferns.

Xavier Albertí, em sembla, ha intentat reflectir amb la seva posada en escena l'ombra i la llum que Pinter impregna en els seus dos personatges: escenografia central, espectadors a dues bandes; a l'esquerra, la paret fosca del saló, amb porta tenebrosa; a la dreta, el gran cortinatge blanc, llum exterior; al centre, resplendor del punt mig, l'alta vitrina plena de copes, gots, ampolles de whisky... ah! sí, i una gerra petita de cervesa també de vidre. Fixem-nos-hi: Hirst (Josep Maria Pou), turmentat, se'n va sempre pel costat de la foscor. Spooner (Lluís Homar),

il·luminat, guanya terreny per la banda de la llum, fins a l'últim moment que s'agenolla davant del seu oponent en una mena de clam final per salvar-lo i dur-lo a la glòria del reconeixement, de l'estimació col·lectiva que Hirst (Josep Maria Pou) refusa insistentment.

Tots plegats (Hirst, Spooner, Foster i Briggs) es mouen en aquesta "terra de ningú", aquest forat fosc d'on cap dels quatre personatges són capaços de sortir. Harold Pinter devia considerar 'Terra de ningú' la seva obra preferida. I, si no, ¿per què va deixar dit que en el seu funeral se'n llegís un fragment? Potser per fer escoltar això als que el sebollien: "Tractem els morts amb la mateixa tendresa amb què voldríem ser tractats, ara mateix, en el que descriuríem com la nostra vida." Celebrem-ho!, diu Hirst en un brindis final. I es fa el fosc.
